

Salutació del M.I. Síndic General

Sr. Josep Dallerès Codina

En nom del Consell General, felicito tota la ciutadania en aquest 17è aniversari de l'adopció àmpliament majoritària de la Constitució per part del poble andorrà i formulo el desig que la continuïtat d'aquesta diada, que vull festiva, ens serveixi per fer créixer el sentiment d'unitat entre tots nosaltres a l'entorn dels valors que proclama i defensa.

La celebració del 17è aniversari de la Constitució és també la que clou la primera dècada del segle XXI —com no recordar-ho?— i s'emmarca en un context que pot semblar complex si ens parem, d'una banda, a considerar la crisi financera a què no s'acaba de veure la fi o, encara, la nostra situació interna, en particular després de l'empat assolit al Consell General a la passada sessió de pressupost; d'altra banda, però, també hem vist com Andorra sortia de la llista de paradisos fiscals, el primer pas que deixa albirar un camí que s'obre vers un possible atansament a la Unió Europea sobre la base d'unes relacions franques que només poden ser que beneficioses per al conjunt d'Andorra.

Context complex, potser sí, tampoc més del que ho ha pogut ser en d'altres temps, temps de crisi global, temps per a la reflexió, el raonament i l'acció.

M'adhereixo plenament a la visió de la democràcia de què parla Amartya Sen: "Democràcia com a govern mitjançant la discussió", raó per la qual estic segur que és possible sortir del pou sense fons en què en determinats moments pot semblar que s'hagi caigut.

Ho deia en iniciar aquesta legislatura: estem encara debatent i cercant solucions als mateixos punts que fa disset anys enrere. Tanmateix, moltes coses han canviat al llarg d'aquest període. Cadascun de nosaltres pot recordar com ha estat la seva etapa personal, les seves vivències, l'evolució del seu entorn i com s'ha transformat el país en el decurs d'aquests anys, però també quins reptes nous han

aparegut, quines fites importants s'han presentat, quines s'han assolit i quines no, i quins són els temes essencials que queden per resoldre.

Qui no recorda aquelles crisis d'adolescent en què tot es veu negre, molt ben il·lustrades pels autors romàntics del segle XIX?

Deu anys de segle.

Disset anys de Constitució.

Són probablement aquestes constatacions les que m'han fet pensar que, potser de manera simbòlica, es tracta que encara no hem sabut arribar del tot a la majoria d'edat.

Tornant a recórrer a Amartya Sen, no seria segurament desencertat afirmar que tot allò que no s'ha dut encara a terme en el desenvolupament de la Carta Magna és producte de la tensió entre l'estructura institucional creada i volguda per la gran majoria, que va considerar-la la més justa, d'una part, i, de l'altra, els comportaments individuals als quals els costa adaptar-se, sense que això signifiqui tampoc cap tipus de rebuig conscient.

L'any que ve assoliran la majoria d'edat els nats l'any de l'aprovació del text constitucional. Deixar entendre que hi ha una distància entre l'e-nunciament i la realització, entre la teoria i la pràctica no és ajudar-los que puguin creure en l'estat de dret, democràtic i social de què Andorra va voler-se dotar. La Constitució és una referència comuna i ha de ser el punt de partida inexcusable de tot procés de reflexió que pretengui abastar tota la ciutadania.

Democràcia no només és votar. Democràcia és: parlar, escoltar, raonar, transigir, cercar els punts de confluència més que no pas els de divergència i finalment votar, votar també, intentant cercar les decisions més justes, amb tot el difícil que pot ser fer el tomb de la noció de justícia per obtenir un resultat àmpliament majoritari com va ser el cas amb la Constitució ara fa 17 anys. Felicitats.

